

og der eksisterer vel overhovedet ikke en Lodskasse, af hvilken man kan tage disse Penge. Der ligger vel ikke Tusinder og atter Tusinder der oppe, hvoraf man kan faa Dækning for disse Beløb. Jeg vil derfor til mine andre Spørgsmaal føje dette, om man kan tænke sig den Mulighed, at det i sidste Instans bliver Statskassen, der kommer til at betale, hvad jeg vilde finde i allerhøjeste Grad beklageligt.

Naar jeg har dvælet lidt indgaaende ved disse Spørgsmaal, er Grunden den, at jeg mener, at det Udvalg, der maatte blive nedsat, paa det alvorligste maa sysselsætte sig med Forstaaelsen af § 52, naar noget saadant som det, jeg her har paapeget, har kunnet finde Sted, til Trods for, at de Mænd, der i Marineministeriet i en Aarrække have administreret disse Forhold, ere Folk, om hvem jeg ikke tager i Betænkning at sige, at de baade ere dygtige, rettænkende og personlig elskværdige. Efter min Mening indeholder Luften dernede i Kontorerne Smitstof fra Tiden forud for 1848, og jeg tror derfor, det vilde være overordentlig nyttigt, om der blev rørt ved dette Spørgsmaal. Jeg tænker mig, at den Vej, man burde følge, er den, at man forandrede § 52 saaledes, at der ganske vist blev staaende, at saadanne Forandringer kun kunne finde Sted efter Erklæring og Forhandling med de paagældende Lodserier, men at der blev tilføjet, at hvis disse ikke kunne blive enige, gaar Sagen, som Folketinget har forudsat det i 1879, til Lovgivningsmagts Afgørelse.

Før jeg slutter disse Bemærkninger, kunde jeg have Lyst til at nævne endnu et Forhold, der i hele denne Sag har forundret mig. Den højtærede Minister pegede, som jeg før nævnede, ved Lovens Forelæggelse paa, at Lods-væsen var Næringsdrift. Jeg kan da ikke forstaa, at vi, efter at vi have faaet et Ministerium for Søfart, vedblivende lade Lods-væsenets Administration være hos Marineministeriet. Gaar man f. Eks. Forhandlingerne om Lodsloven fra 1879 igennem og ser efter, om der derunder er Tale om Forsvarsinteresser i alvorlig Betydning, vil man se, at der intet saadant er fremme; og den højtærede Minister har som sagt erklæret, at det er Næringsdrift, det drejer sig om her. Jeg vilde da finde det naturligt, om den højtærede Minister tog Initiativet til at lægge Lodseriet ind under Ministeriet for Handel og Søfart. Jeg finder dette saa meget naturligere, som man atter og atter hører Kritik over, at Forsvarsbudgettet er for højt, og der er jo ingen Tvivl om, at det paa dette Omraade bebyrdes med en Del Ar-

bejde, der udmærket godt kunde lægges over paa og uden Ekstraudgift administreres af Handelsministeriet, overfor hvilket man netop har rettet den stik modsatte Anke, nemlig at det har for lidt Arbejde i Forhold til Udgifterne. Jeg vil i al Ærbødighed henstille til den højtærede Minister og det Udvalg, som maatte blive nedsat, at tage under alvorlig Overvejelse, om ikke Lods-væsenet kunde og burde overføres til Ministeriet for Handel og Søfart.

Christian Rasmussen: Det ærede Medlem fra Nyborg begyndte sine Udtalelser med at sige, at det foreliggende Lovforslag gaar ud paa at modernisere Loven af 1879 om Lods-væsenet, og at han i alt væsentligt kunde slutte sig til det foreliggende Lovforslag. Jeg synes, det ærede Medlem skulde være bleven derved. Men han lod sig henrive til at fremsætte en Række Udtalelser, som i og for sig ikke havde noget som helst med det foreliggende Forslag at gøre, Udtalelser om illoyal Konkurrence og meget andet, og han ankede særlig stærkt over, at Lodserne i Helsingør i de senere Aar have formaaget at skaffe sig Arbejde udenfor det strengt afgrænsede Distrikt, som Lodsloven af 1879 forudsætter, og han var meget vred over, at Lodserne i Helsingør havde faaet Statsunderstøttelse i Form af en Dampbaad, hvorved det blev dem muligt at konkurrere med Lodserne i Nyborg. Det er naturligvis kedeligt nok for disse sidste, at Lodserne i Helsingør foretrakkes, men mon det ikke skulde ligge i, at Lodserne i Helsingør ere mere energiske end de i Nyborg? Jeg tør ikke have nogen Mening derom, men det var jo muligt. Det er ikke saa helt sikkert, at den Omstændighed, at Lodserne i Nyborg ikke have nogen Dampbaad, er den afgørende i saa Henseende. Jeg er tilbøjelig til at tro, at andre Forhold spille ind der.

Det ærede Medlem udtalte, at han var ked af, at han ved at nævne dette kom i Strid med sin egen Minister. Det er han jo saa vant til, saa det, synes jeg ikke, skulde afficere ham synderligt. Jeg tror, at han i dette Tilfælde skulde have holdt sig til det, som ligger for, og ladet de gamle Skader ligge, hvis der er saadanne. Det synes efter det ærede Medlems Udtalelser, som om han har den Opfattelse, at Skibsfarten er til for Lodsernes Skyld. Jeg har den Opfattelse, at Lodserne ere til for Skibsfartens Skyld, og at de forskellige Rederiers Skibe skulle betjenes paa bedst mulige Maade, men at det ikke sker ved